

DAGBOK I FARGER: Ana Luisa Reborá maler hverdagen sin, og får aldri nok.

Ønsker ti timer til

Ana Luisa Reborá fra Trømborg synes dagen bestandig er for kort, og tar natten til hjelp.

På et hvitt trebord står et brett med to kaffekopper, en skål med rødgule plommer, og et par kakestykker og venter i falmet kveldssol på en malerinne og hennes gårdbruker. De vet at Ana Luisa Reborá fra Mexico snart vil legge fra seg malerpenslene sine, i hvert fall for en liten stund, og sette seg ned sammen med mannen sin for å se på at solen går ned over Trømborg. Hvis ikke han blir for rastløs. Eller hun synes det blir kaldt.

Det er fare for begge deler i kveld.

– Jeg begynner hver dag med å takke for at jeg er i live, forteller Ana Luisa.

– Ja, det er en god måte å starte dagen på. Livet er en fantastisk gave, sier Freddy Ruud.

– Så ser jeg ut av vinduet på været, stik-

ker ut hodet mitt for å føle temperaturen. Jeg kan faktisk forandre humør etter været. Det har jeg ikke lagt merke til før jeg kom til Norge, smiler Ana Luisa.

– Været, det påvirker arbeidet mitt.

– Vi har mye energi begge to. Vi er nødt til å få det ut på en eller annen måte, forklarer Freddy.

Ana Luisa må male hver eneste dag, mens Freddy forsvinner ut i skogen for å kultivere økologiske juletrær.

– Jeg skulle ønske jeg hadde flere timer i døgnet. At jeg hadde ti timer mer. Spesielt om sommeren! utbryter Ana Luisa.

Som føler tiden blir knapp. Særlig til malingen. Som er jobben hennes. Og en særdeles vellykket en hittil. Fra mandag til søndag maler Ana Luisa. Uten å ense forskjellen på hverdag og helg. Hele dagen. Fordi hun alltid har et prosjekt på gang: denne gang utstilling på galleri Skallum i Stabæk allerede 22. september. Og hun maler inntil klokken blir både ett og to på natten, og Freddy begynner å kom-

ponere sanger på gitar. Før det har hun kanskje lagd mat:

– Jeg elsker å lage mat!

Og Freddy har gitt henne sin daglige fot-

massasje.

– Jeg slipper aldri unna med den. Da stikker hun tærne i låret mitt, ler Freddy.

Dessuten har de hatt en bitteliten sjokoladepause.

– Et lite stykke melkesjokolade. Bare en liten bit. Det er dagens gave! sier Ana Luisa.

Og hvis hun er riktig heldig får hun også tildelt en regnbue.

– Her om dagen var det en helt utrolig en. Jeg elsker å se regnbuen!

Eller fargene på lerretet.

– Det gir stimulasjon til å leve. Maleriene er mine dagbøker. Uten at jeg egentlig har vært klar over det. Det er først nå i ettertid at jeg ser det, at de har forandret seg en del ut i fra hvor jeg har levd eller hva jeg har opplevd. Og lenge etter penselstrøkene, så føler jeg en glede, og en energi som fortsetter å trekke meg fremover, selv

når jeg faller og ødelegger meg selv, sier Ana Luisa.

Hun følger også med på nyhetene hver kveld, og forskrekkes over det som skjer der:

– Jeg spør meg mange ganger, gjør jeg noe for denne verdenen?

Lar hendene gli langs armene.

– Så kaldt det har blitt, sier hun, og vil tilbake inn i huset til maleriene sine.

Freddy har forsvunnet for lengst.

Ana Luisa vet imidlertid at han snart vil vende tilbake. For å spille gitar til penselstrøkene hennes, inntil heller ikke natten har flere timer til rådighet for det livsglade paret som ikke vil legge seg.

Rose Maria Korol
redaksjonen@smalenene.no